

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— ...отак ми винесли місяць на гору й вернули його в небо. Крім нас, до цього ніхто не додумався. Як не вірите, що то були ми, подивіться на місяць уповні й побачите темні плями на його виду — сліди прощального поцілунку молодшої сестри.

Погоничка на візку підморгнула, склавши трубочкою блискучі губи, вкриті зелено-чорною барвою, а Чжи зробили в книзі ще одну нотатку — про те, що історія скінчилась, а під барвою на жіночих губах проглядаються темніші сліди, видні лише зблизька.

«Татуювання чи тонесенькі шрами? Як би це його так запитати, щоб не звучати грубо?»

Поки Чжи міркували, жінка кивнула і тпрукнула на волів.

— От, ченче, й приїхали. Тут я звертаю на північ, а ви вже далі якось самі.

— Ой, спасибі вам! Пробачте, так заслухаєшся вашою оповіддю, що й знаків не бачиш.

Злізши з візка, Чжи стягнули й наділи наплічника. Обернулися, щоб уклонитись на знак подяки, та погоничка саме зиркала їм за плече — на дорогу позаду. Ну як на дорогу — радше на пішу стежку в густий ліс.

— Я б і сама прогавила, якби ця стежка на повороті не ширшала. Дуже якось безлюдно у вас тут на заході. А нагадайте-но, куди ви прямуєте?

Чжи важко було не всміхнутися — надто зараз, коли подорож майже скінчилась, земля пахла правильно, а в повітрі оглушливо сюрчали цикади. Ще кілька тижнів — і цикади помруть, а нові послухники зметуть їхні золотисті тільця, щоб перетовкти в компостних контейнерах.

«Устигли якраз на цикад», — подумали Чжи.

— Ми прямуємо додому, в Співучі Узгір'я, — відповіли вони.

Від Червоного шляху до воріт монастиря був ще цілий день ходу. Точніше півтора, але Чжи знали, що в кінці подорожі на них чекатимуть тепле ліжко, їжа й родина, тому вирушили в путь крізь надвечірні

сутінки. Вони розуміли, що безпечної глушини не існує, але знали про все, що тут може чигати: і про примарні вогники та відлуння, що водитимуть манівцями, і про хитрих вовцюганів, які завжди можуть зголодніти.

«Отак люди й блукають у лісі, а тоді їх роздирають вовки, сказав би чернець Пань, — а втім, вони якось розповідали, буцім і палац у Кеф-Валі піднімається з фундаменту й може літати. Навряд чи це правда — от і нас вовки навряд чи з'їдять».

Та все ж, відколи вони востаннє ходили цим путівцем, сплило цілих чотири роки. Раз були зійшли на оленячу стежку, а вдруге почули голос Настоятеля, що кликали їх на допомогу. «Дім домом, — подумали вони, крокуючи, — але не можна, піддавшись ностальгії, вважати, що тут повністю безпечно».

Проте на оленячій стежці таки довелося змарнувати трохи часу, тож коли вдалось вийти з лісу в долину, сонце вже покотилось до небокраю. А за зеленим обширом виднілися мури Співучих Узгір'їв — давні, пошрамовані війнами й такі рідні, аж серце стискалося.

Розплаившись в усмішці, Чжи сторопіло закліпали, уздрівши пару темних плям перед сосною брамою.

«Що то? Може, стодоли в лузі поставили? Чи, може, акторське шатро, чи повози торговця зброєю?»

Коли ж одна з фігур поворухнулася, її важку ходу та округлу форму голови важко було сплутати з чимось іншим. Ставши під останнім промінням сонця, вона розгорнула короткий хобот, вигнула його змією над головою й засурмила так пронизливо, аж звук докотився до Чжи й навіть далі — либонь, до самого Червоного шляху.

«Мамонт, — розгублено подумали Чжи. — Мамонти біля воріт».

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Крокуючи від лісу, Чжи міркували, що можна й що треба зробити. Можна розвернутися й піти розпитати людей у місті вище за течією. Або ж спробувати задню браму — не так потаємну, як просто недоступну згадку про часи, коли монастир був військовим фортом на краю урвища.

«Казали, кілька років тому там обвалився ґрунт, який мали б уже відкопати, — та чи відкопали? Можна спробувати...»

Раптом Чжи скинули голову на низьке туркотіння: два розмиті лунки гуки, другий вищий за перший. Звук був знайомий, як власне лице, тож обернулись вони з полегшею й чималою радістю.

Судячи з яскравого пір'я, одуд на дереві позаду був самцем — ще й дебелишим від більшості

нейсіней із пташника Співучих Узгір'їв: розміром радше з ворону чи молодого півника. Він опутив погляд з гілки і, крутячи голівкою так і сяк, зміряв Чжи поглядом.

— Так, так, — прорік птах. — Добрий же час ви обрали вернутись додому.

— Втілений Розум! Так, схоже, час ми обрали не дуже вдалий.

— Вертання додому завжди вчасні. Радий вас бачити. Вам не завадить підстригтися.

Чжи провели долонею по довгому їжачку, що відріс на голові, й мимохить усміхнулися.

— В останньому місті, де ми зупинялись, циркульник утік із бродячим цирком. Ми зробили все що могли.

— *Мало зробили!* — гарикнув птах, бездоганно кривляючи ченця Хана, колишнього муштрувальника з Вені, і Чжи розсміялись.

— Попросимо когось допомогти, коли заїдемо в монастир, — точніше... якщо заїдемо.

Втілений Розум невесело присвиснув:

— Хочете зайти? Це раз пкюнути. Може, й мене заодно підвезете?

— Ну аякже.

Чжи підставили плече, й одуд спурхнув із гілки, протнувши гострими кігтками матерію пурпуро-

вого халата. Птах був важчий за Майже Блискучу, а його велике тіло затуляло Чжи огляд з одного боку, доки обоє не підлаштувались.

— То ви ще й схудли, — несхвально промовив Втілений Розум, пожмакуючи лапками їхнє плече. — Мерщій усередину, будемо вас відгодовувати.

— Рисовою кашею на перше, друге й третє — зі шматочком смаженого тофу за гарну поведінку, — зітхнувши, відповіли Чжи. — Куди йти?

— Додому, звісно. Ну ж бо, вперед.